

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupeného **JUDr. Petrem Navrátil**em, advokátem se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 12.01.2012, č.j. OAM-2/ZA-ZA06-ZA04-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 23.01.2012, č.j. OAM-2/ZA-ZA06-ZA04-2012, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce má za to, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nevedl azylové řízení tak, aby posílil žalobcovu důvěru ve správnost jeho rozhodování, čímž měl porušit ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“). Dále v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 s.ř. správní orgán nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, popřípadě že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalované rozhodnutí bylo dle názoru žalobce také nedostatečně odůvodněno.

V dalších částech žaloby výše uvedené žalobní body konkretizoval, a to tak, že se žalovaný nedostatečně zabýval posouzením situace v zemi původu. Žalobce uvedl, že důvody, pro které opustil svou krajinu původu by se daly kvalifikovat jako odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když důvodem pronásledování je příslušnost žalobce ke kurdské etnické menšině. Žalobce byl v Turecku několikrát fyzicky napaden mafií a bylo mu vyhrožováno smrtí. V této souvislosti citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně jeho rozhodnutí vydané pod č.j. 2Azs 66/2006-52, publikované ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1066/2007, podle kterého se mohou ustanovení § 91 zákona o azylu uplatnit i v případě, kdy naplnění skutkových podstat v něm uvedených je přičitatelné toliko soukromým osobám a kdy se na jejich naplnění veřejná moc nepodílí, a dále z rozhodnutí NSS ze dne 16.09.2008, č.j. 3Azs 48/2008-57, dle kterého se má za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 (stát, organizace ovládající stát či jeho podstatnou část územní část) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. Dle žalobce se měl žalovaný zaměřit na objasnění skutkového závěru, zda jsou orgány veřejné moci v Turecku schopné a ochotné zajistit žalobci před pronásledováním ochranu. Žalobce má za to, a uvedl to již ve správním řízení, že turecké státní orgány neposkytují dostatečnou ochranu, a proto se na ně nemohl obrátit. Odkázal na informace australské vlády o nefunkčnosti policie v Istanbulu. Dle této zprávy je bezpečnost zajišťována Tureckou národní policií (tzv. TNP). Ačkoli nebylo možné získat konkrétní informace o odepření Kurdů k ochraně policejními složkami, na základě průzkumu z roku 2012 existuje velká nedůvěra vůči policii ze strany Kurdů.

Jelikož je žalobce příslušníkem kurdské menšiny, měl se žalovaný řídit názorem NSS vyjádřeným v rozsudku vydaným pod č.j. 4 Azs 83/2008-69, podle kterého zejména u občanů kurdské národnosti je třeba postupovat při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu velmi obezřetně s velmi dobrou znalostí aktuálních poměrů Turecka, pokud jde o úroveň ochrany lidských práv. V minulosti (dle rozsudku NSS v letech 2007, 2008) docházelo ze strany státních institucí k perzekucím, vyšetřování a šikaně kurdského obyvatelstva. Neuspokojivá situace panovala i u policie a v oblasti justice. Rovněž v přístupu policie a ostatních bezpečnostních složek k osobám kurdské národnosti, zvláště pak k politicky aktivním Kurdům, bylo možné sledovat prvky šikany a pronásledování. Žalovaný si dle názoru žalobce neopatřil dostatečné informace o situaci v jeho krajině původu; jeho tvrzení, že v případě jakéhokoli nelegálního jednání vůči své osobě má jmenovaný možnost obrátit se o pomoc na příslušné orgány ve své vlasti, nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť jak uvedl žalobce,

kdyby se obrátil na policii, byl by ohrožen život jeho i jeho rodiny. Žalobci tak dle jeho názoru v případě návratu do Turecka hrozí nebezpečí vážné újmy.

Dále žalobce namítá, že nucený návrat do krajiny původu by byl v rozporu s jeho právem na respektování rodinného a soukromého života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Názor žalovaného, že ochranu lze poskytovat pouze skutečným rodinným vazbám, tedy manželství, je dle žalobce chybný a v rozporu s §15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který přiznává postavení rodinného příslušníka osobě, která není manželem, ale má s občanem ČR trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Žalobce v závěru své žaloby proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

K žalobě obsáhlým vyjádřením ze dne 02.03.2012 sdělil své stanovisko žalovaný. S názorem žalobce nesouhlasil a postup žalovaného ve správním řízení považoval za správný. Uvedl, že žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil tím, že z Turecka odletěl, aby se vyhnul placení dluhu mafii ve výši 300.000 USD a strachu z možné újmy na životě nebo na zdraví. Ustanovení § 12 zákona o azylu však uvádí taxativní výčet důvodů pro udělení azylu, když důvody žalobce pod žádný ze zákonných důvodů podřadit nelze. Žalobce přijel do České republiky pracovat, jeho pobyt zde se však stal nelegálním. Až po více než dvou letech pobytu v ČR a ve snaze zlegalizovat zde svůj pobyt tak žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce etnické příslušnosti a tvrzené povinnosti žalovaného zabývat se možností ochrany lidských práv příslušníků spadajících k této menšině v Turecku, žalobce upozornil na skutečnost, že v průběhu řízení neuvedl svou příslušnost ke kurdské menšině. Neuvedl ani, že by důvody, proč se neobrátil v Turecku na policii, pramenily z jeho příslušnosti k této etnické skupině. Jeho problémy nespočívaly tedy ve skutečnosti, že je Kurd, ale z jeho dluhu vůči mafii, které nedovedl splácet. Ani v minulosti neuvedl žádné problémy v Turecku, které by měly souviset s tím, že by byl Kurd. Žalovaný také upozornil na skutečnost, že žalobce se ještě více než rok po posledním kontaktu s mafii zdržoval na území Turecka. Dle názoru žalobce je tedy zřejmé, že skutečnosti, o nichž žalobce hovořil před žalovaným, nemají žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext. Žalovaný tedy setrval na názoru, že žalobce se může obrátit se žádostí o pomoc na státní orgány ve své vlasti.

K námitce rodinného života jednak odkázal na rozsudek NSS ze dne 08.06.2011, č.j. 2 Azs 8/2011, dle kterého čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu; měla by být brána úvaha i otázka, do jaké míry je znemožněn rodinný život v zemi jeho původu a do jaké míry je přijímající stát povinen umožnit žadateli z tohoto důvodu přenést svůj rodinný život na jeho území. Právo na soukromý a rodinný život nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa na rozvíjení rodinného života. Navíc dle názoru žalobce nelze kvalifikovat rodinný život žalobce, tak jak je zamýšlen zákonodárcem, v délce pouhých 3 měsíců společného soužití obou partnerů. Dle žalovaného není zachována požadovaná intenzita a dlouhodobost vztahu. Pokud chce žalobce setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt zde řešit dle zákona o pobytu cizinců. V závěru navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2).

K jednotlivým žalobním bodům uvádí krajský soud následující argumentaci:

Podle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Jak již judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 28.05.2009, č.j. 5 Azs 36/2008-123, pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).

Žalovaný má pravdu v tom, že azylově relevantní důvody vyjmenovává § 12 písm. b) azylového zákona taxativně. Žalobce však ve správním řízení neuvedl ani jeden důvod, který by se dal podřadit pod důvody vyjmenované v § 12 písm. b), ani pod důvody vyjmenované v § 12 a) zákona o azylu. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl jediné důvody opuštění své vlasti (viz odpověď na otázku č.20), a to, že se v průběhu podnikání v Turecku zadlužil tak, že nebyl schopný své dluhy splácet. Dluhy na něm začala vymáhat mafie, která ho dokonce několikrát fyzicky napadla. Mafie nepožaduje zaplacení jen dlužné částky, ale částky několikrát vyšší. Proto se nemůže vrátit do Turecka. Dle odpovědi na otázku č. 33 se žalobce v případě návratu do Turecka obává mafie, že ho zabije, neměl by šanci. Nemůže se vrátit do Turecka, pokud v ČR nezíská povolení, bude zde pobývat ilegálně nebo musí odjet do jiné země. V podstatě totéž odpověděl i na otázku č. 35, podle které měl sám na samostatný papír rozvést a upřesnit důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Dle odpovědi na otázku č. 23, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvádí, že měl v ČR

platné vízum, které mu skončilo před 11 měsíci. Nemůže si jej prodloužit, nemůže se ale ani vrátit do Turecka. Dostal u OS Ústí nad Orlicí trest vyhoštění na dva roky za ilegální pobyt a ještě držení falešného dokladu. Na cizinecké policii mu dali pouze výjezdní příkaz s platností do 23.12.2011. Dle odpovědi na otázku č. 5 se žalobce hlásí k národnosti turecké, etnickou příslušnost v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani později ve správním řízení neupřesnil. Že by měl příslušet ke kurdské menšině, v průběhu správního řízení neuvedl. Skutečnost, že má žalobce v Turecku dluhy, které po něm vymáhá mafie, však nejsou azylově relevantními důvody, jak správně uvedl žalovaný. Skutečnost, že by žalobce měl náležet ke kurdské etnické menšině, žalobce uvedl až v žalobě, i tak však žalobce neuvedl, že by byl v domovském státě stíhán mafií z důvodu své příslušnosti ke kurdské etnické menšině, ale jednoznačně ze správního spisu vyplývá, že žalobce se obává svého návratu domů kvůli existenci dluhů. Mezi tvrzeným jednáním mafie a azylově relevantními důvody tak soud neshledal kauzální souvislost a musel přisvědčit názoru žalovaného.

Jelikož žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu, zkoumal dále žalovaný, zda splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu se mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný ve svém rozhodnutí shledal, že žalobce neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu azylového zákona podřadit. Správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do Turecka hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce trvá na tom, že takové nebezpečí mu hrozí, neboť se obává, že po návratu do vlasti si jej znovu najde mafie vymáhající žalobci půjčené peníze. Soud zde nijak nespornuje obavy žalobce, je nepochybné, že původcem pronásledování nebo vážné újmy podle zákona o azylu mohou být i soukromé osoby. Je však nezbytné, aby jednání představující pronásledování či vážnou újmu bylo možno přičítat odpovědnosti státu. To by bylo možné v případě, kdy by žalobce nemohl nebo nebyl ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního bydliště, tedy ochrana ze strany státu by selhala. V této souvislosti je však třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004 -

41, podle kterého pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Žalobce však žádné prostředky ochrany ve svém domovském státě nevyužil – problémy řešil tím způsobem, že prodal obchod a skrýval se. Žalobce uvedl, že na policii se neobrátil z toho důvodu, že by se ho ptali, proč byl zbit a on by musel říci, že byl zadlužený. Ještě více by naštvál ty, kteří ho zbili. Už by nechtěli ublížit pouze žalobci, ale i jeho rodině (viz str. 21 správního spisu). Není tedy pravdou, co tvrdí žalobce v žalobě, že by mu turecké policejní orgány neposkytly náležitou ochranu z důvodu, že je Kurd. Žalobce měl dostatek příležitostí ve správním řízení uvést všechny skutečné důvody pro udělení azylu, nejen že odpovídal na typové otázky, ale měl a mohl sám rozvést důvody písemně na samostatný list. Z výpovědi žalobce ve správním spise však nijak nevyplývá, že by policie nebyla schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Žalobce sám totiž ani pomoc nevyhledal, a to ne z důvodu, že by byl Kurd, ale z důvodu, že by musel vysvětlit, proč byl zbit, a musel by přiznat, že je zadlužený. Za takové situace proto nelze dospět k závěru o přičitatelnosti jednání mafie státu a správní orgán dle názoru soudu nebyl povinen zjišťovat celkovou situaci v zemi původu žalobce, neboť žalobce nikdy problémy týkající se poskytování pomoci ze strany státu nenamítal.

V průběhu posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy žalovaný v první řadě posuzoval žádost z hlediska množnosti poskytnutí azylu a dospěl k závěru, že žádost je z hlediska azylu zjevně nedůvodná, čemuž soud přisvědčil. Proto žalovaný dále postupoval tak, že zjišťoval, zda je žádost žalobce důvodná z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany, a dospěl k závěru, že také z hlediska poskytnutí udělení doplňkové ochrany je žádost zjevně nedůvodná. Dospěl k názoru, že žalobci nehrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by se žalobce nemohl obrátit s žádostí o pomoc na orgány státu. Jelikož tedy v průběhu správního řízení došel žalovaný k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 azylového zákona nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, vyhodnotil žádost žalobce jako nedůvodnou a ve zkráceném řízení ji zamítl dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Dle názoru soud žalovaný postupoval správně. Jestliže správní orgán v průběhu řízení zjistí, že žádost je zjevně nedůvodná jak z hlediska udělení azylu, tak z hlediska udělení doplňkové ochrany, pak lze přistoupit k aplikaci § 16 zákona o azylu, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz § 16 odst. 3 zákona o azylu). V případě, že by správní orgán nestihl rozhodnout v zákonné 30 denní lhůtě, pak by musel rozhodnout ve smyslu, že se azyl ani doplňková ochrana neuděluje, což v tomto případě nebylo třeba, neboť řízení bylo zahájeno dne 05.01.2012 a rozhodnutí bylo vydáno dne 23.01.2012.

Ke druhé žalobní námitce, tedy k tvrzení, že žalované rozhodnutí popírá žalobcovo právo na ochranu soukromého života a rodinného života, uvádí soud, že existence manželství či svazku obdobného institutu manželství není podmínkou udělení azylu, s výjimkou udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, což však není tento případ. Skutečnost, zda zde žalobce navázal natolik intenzivní vztah, není předmětem posouzení v azylovém řízení, ale v řízení o vyhoštění cizince, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, touto otázkou se jistě zabýval i trestní soud, když

žalobci ukládal trest vyhoštění. V tomto případě má soud proto tento žalobní bod za nedůvodný.

S ohledem na výše uvedené tedy soud došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 8 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22.10.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová